

25. În fața morții

Cum întâmpină Isus pe oameni – Eberhard Platte

25. În fața morții

Cum Isus chiar și în moarte Se gândește la alții

Matei 27.32-56; Marcu 15.39; Ioan 19.25-26 și altele

„Iar lângă crucea lui Isus stăteau mama Lui și sora mamei Lui, Maria a lui Cleopa, și Maria din Magdala. Isus deci, văzând pe mama Sa și pe ucenicul pe care-l iubea stând alături, i-a spus mamei sale: «Femeie, iată fiul tău!»” (Ioan 19.25-26)

Asistența spirituală este strădania de a aduce sufletul omenesc în legătură corectă cu Dumnezeu și de a-l desface de toate celelalte legături – chiar și în timpuri de întristare și de singurătate.

Mă impresionează de fiecare dată din nou când studiez în Biblie relatările despre răstignirea Domnului nostru. Dar în acest capitol nu vom privi în primul rând lucrarea morții Sale jertfitoare suplinitoare, ci ne vom îndrepta atenția asupra efortului Său de a-i câștiga pe oamenii care sunt de față la acest eveniment. Este impresionant cum El chiar și în ultimele ore nu Se scufundă în autocompătimire, ci Se îngrijește de alții.

Am văzut deja în capitolul anterior cum El S-a preocupat de ucenicul Său, **Iuda Iscarioteanul**, ca să câștige inima acestuia chiar și în ultima noapte.

Cum Se îngrijește El de **Petru**, pentru care Își face griji că va eșua credința lui: *„Dar Eu M-am rugat pentru tine, ca să nu slăbească credința ta”* (Luca 22.32), îi spune El dinainte, avertizându-l. Și apoi, când Petru Îl tăgăduiește în curtea marelui preot, Domnul îl privește. Și această privire îl lovește în inimă: *„Și Petru și-a adus aminte de cuvântul lui Isus, care spusese: «Mai înainte de a cânta cocoșul, de trei ori mă vei tăgădui». Și a ieșit afară și a plâns cu amar”* (Matei 26.75; Luc 22.62).

El Se ostenește să câștige inima lui **Pilat**. Prin atitudinea lui Isus și prin răspunsul Său, acestui guvernator roman i se arată drumul spre relația sa cu Dumnezeu și spre adevăr. *„Iudeii i-au răspuns: «Noi avem o lege și, după legea noastră, El trebuie să moară, pentru că S-a făcut pe Sine Însuși Fiu al lui Dumnezeu». Deci, când a auzit Pilat acest cuvânt, mai mult s-a temut și a intrat din nou în pretoriu, și I-a spus lui Isus: «De unde ești Tu?» Dar Isus nu i-a dat nici un răspuns. Pilat deci I-a spus: «Mie nu-mi vorbești? Nu știi că am autoritate să Te eliberez și am autoritate să Te răstignesc?» Isus a răspuns: «N-ai avea nici o autoritate asupra Mea, dacă nu ți-ar fi fost dată de sus. De aceea, cel care M-a predat ție are mai mare păcat». De atunci Pilat căuta să-L elibereze”* (Ioan 19.7-12). *„Pilat, deci, I-a zis: «Atunci ești Împărat?» Isus a răspuns: „Tu o spui că Eu sunt Împărat. Eu pentru aceasta M-am născut și pentru aceasta am venit în lume: ca să mărturisesc despre adevăr. Oricine este din adevăr ascultă glasul Meu.» Pilat i-a zis: «Ce este adevărul?»”* (Ioan 18.37-38).

Și tăcerea Domnului în fața lui Pilat și a lui Irod este o vorbire către inimile lor. Domnitorului Romei trebuie să-i devină limpede harul prin aceasta, că el a nesocotit vorbirea lui Dumnezeu prin Ioan Botezătorul, pe care a pus să-l omoare. La început, el are față de Domnul o conștiință rea, căci el crede că în Isus ar putea să-i vorbească Ioan. Dar apoi respinge batjocoritor mesajul pe care i-l spune conștiința sa.

25. În fața morții

Marele preot pământesc, **Caiafa**, stă în fața Marelui Preot ceresc, Domnul nostru, și recunoaște prin ruperea hainelor sale de mare preot (lucrul acesta era interzis după lege unui mare preot), că slujba lui s-a încheiat.

În drum spre Golgota, El S-a adresat **femeilor** care-L însoțeau și le-a arătat pentru ce trebuie, de fapt, să se pocăiască și să jelească: „*Și Îl urma o mare mulțime de popor și de femei care se băteau în piept și Îl jeleau. Și Isus, întorcându-Se spre ele, a spus: «Fiice ale Ierusalimului, nu Mă plângeți pe Mine, ci plângeți-vă pe voi și pe copiii voștri»*” (Luca 23.27-28).

Domnul nostru S-a îngrijit chiar pe locul Căpățânii, în fața propriei Sale morți, de oamenii care sunt implicați în eveniment.

Aici sunt, în primul rând, **bărbații care Îl pironesc pe cruce**: „*Tată, iartă-i, căci nu știu ce fac!*” (Luca 23.34). Nici o mânie, nici o dezamăgire, nici o ură sau furie nu reies din cuvintele Sale. Nu, în orbirea și în neștiința lor, oamenii Îl fac să sufere. El Se roagă pentru ei. Ce Domn, care în ciuda durerilor îngrozitoare Se roagă pentru aceia care-L chinuiesc!

Pe **centurionul** care conduce și supraveghează răstignirea, atitudinea Domnului Isus nu-l lasă neatins. El mărturisește impresionat și plin de uimire: „*Cu adevărat, Omul acesta era Fiul lui Dumnezeu!*” (Marcu 15.39; Luca 23.47).

Privirea Domnului nostru muribund contează pentru prietenii credincioși, care stau sub cruce și nu înțeleg ce se petrece acolo cu Mântuitorul lor. Ei și-au imaginat totul complet altfel, cu toate că Domnul le prezisese. „*Iar lângă crucea lui Isus stăteau mama Lui și sora mamei Lui, Maria a lui Cleopa, și Maria din Magdala. Isus deci, văzând pe mama Sa și pe ucenicul pe care-l iubea stând alături, i-a spus mamei sale: «Femeie, iată fiul tău!» Apoi i-a spus ucenicului: «Iată mama ta!» Și, din ceasul acela, ucenicul a luat-o la el acasă*” (Ioan 19.25-27). Ce purtare de grijă reiese din aceste cuvinte! Aceasta este asistență spirituală pentru rudele și prietenii Săi cei mai apropiați. El Se îngrijește de mama Sa pământescă și transferă ucenicului Său, Ioan, responsabilitatea socială pentru ea. Și Ioan execută cu plăcere această ultimă dorință a Învățătorului său. El o primește pe Maria, adică ia în primire responsabilitatea pe care în mod normal o are fiul cel mai mare al unei văduve. Aici Îl vedem pe Domnul și Mântuitorul nostru de o cordialitate atât de plină de înțelegere și adâncă, de la care nu putem decât să învățăm. Cinstirea tatălui și a mamei, care era poruncită după lege fiecărui iudeu, includea și asistența socială la bătrânețe. Astfel satisface Fiul veșnic al lui Dumnezeu ultima Sa misiune ca Om și reglementează asigurarea la bătrânețe a mamei Sale pământesti.

Apoi, Domnul nostru îi are în vedere pe **cei doi tâlhari**, care vor fi răstigniți împreună cu El. La început Îl hulesc amândoi pe Bărbatul de la mijloc, dar apoi unul înțelege marea deosebire dintre sine și Domnul nostru și mărturisește: „*Dar celălalt, răspunzând, la muștră, spunând: «Nu te temi tu de Dumnezeu, tu, care ești sub aceeași sentință? Și noi, în adevăr, pe drept suntem aici, pentru că primim ce ni se cuvine pentru ceea ce am făcut, dar Acesta n-a făcut nimic rău.» Și i-a spus lui Isus: «Amintește-Ți de mine, Doamne, când vei veni în împărăția Ta!»*” (Luca 23.40-42). La această rugămintă a tâlharului muribund, Domnul nostru nu poate să tacă: – „*Și Isus i-a răspuns: «Adevărat îți spun că astăzi vei fi cu Mine în paradis»*” (Luca 23.43). Aceasta este salvarea unui suflet în ultimul minut. Acesta este primul salvat – un tâlhar -, care merge în veșnicie prin moartea lui Isus, primul rod al crucii.

25. În fața morții

După ce Domnul nostru S-a îngrijit de toți oamenii din jurul Său, abia atunci cere apă pentru Sine și apoi Își predă sufletul în mâinile Tatălui, ca să isprăvească lucrarea pe care I-o trasase Tatăl, ca să ne mântuiască. Domn vrednic de adorare!

Ce pot învăța eu din aceasta pentru consilierea spirituală?

1. Mă uimește că Domnul nostru, chiar și în cele mai grele ceasuri, a păstrat privirea deschisă pentru oamenii din jurul Său. Nici unul nu Îi este indiferent. Aceasta este asistență spirituală până la ultima suflare.
2. Vreau să învăț să nu privesc la mine, ca să-i aduc pe oameni la Domnul Isus, adevăratul Duhovnic al sufletelor noastre.

Reține: Fiul lui Dumnezeu este singurul Duhovnic adevărat, care merită acest nume.

© by Eberhard Platte

Tradus din: *Wie Jesus Menschen begegnet*, Christliche Verlagsgesellschaft Dillenburg,

Anul 2011, pag. 211-215.

Titlul original: *Angesichts des Todes*

Internet: www.wachsen-im-glauben.de